

## **Projev prezidenta republiky při velitelském shromáždění náčelníka Generálního štábu AČR**

20. listopadu 2018

Vážený pane premiére, vážený pane ministře obrany, vojáci a vojačky Armády České republiky,

na minulých velitelských shromážděních jsme se zabývali výstavbou naší armády, a to jak z personálních, tak materiálních hledisek. Dnes bych chtěl mluvit o něčem jiném. Chtěl bych mluvit o nasazení naší armády v zahraničních misích, a to především v Afghánistánu.

Není nic důležitějšího než lidský život, a pokud připouštíme oběti tohoto života, musíme se vždy ptát, proč. Po některých ztrátách, které jsme v Afghánistánu utrpěli, se objevily pochybnosti o smyslu této akce. Tyto pochybnosti nedávno vyjádřil například i bývalý ministr zahraničí. Je tedy třeba klidně a věcně argumentovat bez jakékoli hysterie a říci důvody, pro které Armáda České republiky má ne jenom v Afghánistánu zůstat, ale jako prezident a jako vrchní velitel ozbrojených sil budu podporovat i její případné navýšení, protože se domnívám, že jedině tímto způsobem, a nikoli ústupem z boje, dokážeme bojovat proti islámskému terorismu, tedy proti islámskému hnutí Tálibán.

Pokusme se nejdříve vyvrátit některé mýty, které se kolem této operace vyskytují. První mýtus tvrdí, že tato akce nemá podporu Rady bezpečnosti OSN. Není-li to záměrná lež, pak je to minimálně neznalost, protože operaci Resolute Support podpořila jednomyslná rezoluce Rady bezpečnosti OSN z prosince 2014.

Druhý mýtus zní, že do Afghánistánu máme přinést demokracii. Chci vám říci, že není hloupější argument, protože demokracie se neexportuje na bodácích. V Afghánistánu jsme proto, abychom bojovali proti islámskému terorismu.

Třetí mýtus spočívá v tom, že hnutí Tálibán, ale i Al-Káida a Islámský stát, které se všechny tři koncentrují na území Afghánistánu, jsou mírumilovná uskupení. Kdyby tomu tak bylo, pak by do roku 2001, kdy byl Tálibán ponecháván v Afghánistánu na pokoji, nedošlo k největšímu teroristickému útoku, ať už to byla newyorská dvojčata, ale nezapomeňme i na teroristické útoky v západoevropských zemích.

Mýtus číslo čtyři, Tálibán je chudý. Chci vám sdělit, že Afghánistán, a tedy Tálibán, jsou velice bohaté z toho prostého důvodu, že Afghánistán je největším producentem opia na světě. A příjem z drog je natolik enormní, že umožňuje i logisticky náročné operace, jako jsme ostatně viděli právě v souvislosti s newyorskými dvojčaty.

Uvědomme si, prosím, že zde máme co do činění s náboženskou nenávisť, ať se nám to líbí nebo ne. A uvědomme si také, že modus operandi teroristických skupin je založen na vraždění co největšího počtu civilistů, aby byl vyvolán strach a zbabělost a útěk z boje.

Skončil bych snad ještě tím, co vám bude znít nepříjemně, ale co je pravda. Kdybychom podlehl iluzi, že afghánská armáda je bojeschopná, a usilovali o něco, co bych nazval vietnamizací afghánské operace, tak se dopustíme hrubé chyby. Afghánská armáda bojeschopná není, a i když cvičíme speciální jednotky afghánské armády, bude to ještě dlouhý

proces. Důkazem je to, že Tálibán už dobyl několik významných afghánských měst, z nichž se afghánská armáda mnohdy bez boje stáhla, a teprve alianční jednotky podnikly protiofenzívu a tato města opět dobyly.

Jinými slovy zanechme iluzí, že když odejdeme z Afghánistánu, někdo nás nahradí. Jsme odsouzeni k tomu, zůstat tam v zájmu naší civilizace, chcete-li euro-americké civilizace. Civilizace, která není založena na náboženské nenávisti. Civilizace, která se nesnaží vraždit nevěřící a civilní obyvatelstvo. A proto jsme v Afghánistánu. Jsme tam v zájmu našeho národa, protože i naši zemi může kdykoli postihnout teroristický útok, a minimalizace tohoto rizika znamená posilování naší přítomnosti v Afghánistánu společně s třiceti osmi dalšími našimi spojenci. A tento národní zájem, prevence teroristického útoku, je nejsilnější argument, proč je naší povinností v zájmu života našich občanů v Afghánistánu zůstat a proč ústup z Afghánistánu by naopak byl ne jenom zbabělostí, ne jenom popřením našeho národního zájmu, ale také zbytečnou, zmarněnou obětí našich vojáků.

Dovolte mi, abych skončil svoje vystoupení jednou stručnou větou britského admirála, který před bitvou u Trafalgaru signalizoval svým lodím jednu velice prostou a jednoduchou větu, očekávám, že všichni muži splní svoji povinnost.

Děkuji.